

La 1705 era la Eger, bine închis, și se plîngea de povara bătrînețelor și de supărările bolii (p. 137).

De șeptesprezece ani el își ispășia păcatul de a fi mințit și poftit prea mult în viața lui (p. 158). I se refuză strămutarea la Praga și creșterea pensiei care-l împiedecă de a muri de foame (pp. 162-3). La 1707 Împăratul orînduia unde să fie îngropat Gheorghe, dacă ar cădea asupra lui moarte năprasnică p. 168). În sărăcia și nenorocirea lui el spunea însă și mai departe că e rudă cu Împărații Răsăritului și moștenitor drept al Serbiei (p. 213). Cu toate nădejtile muria el tot în Eger, la 1711 (p. 216). Lăsa datori și da încă o dovadă cît e de pri-mejdios a servi Casa de Austria¹. N. IORGA

CĂTRE CETITORI.

(DUPĂ SULLY PRUDHOMME.)

*Cînd vă predați poemul, eu
Singular nu mi-l recunosc, e șters.
Acel mai bun e 'n gîndul mieu
Și n'ați ceti, din el, un vers.*

*Cum împrejur de orice floare,
Știți, — fluturii ușor roiesc,
Și 'n jurul mieu, tremurătoare,
Atitea versuri se grăbesc.*

*Dar, cum le-ating, ele, îndată
Ca fluturii dispar în aier
Și 'n mină m'aleg doar cu o pată
De praf de-aripi, din mîndrul caier.*

*Cum să le prind, nu știu, mi-e frică
Să nu li șterg ce-au mai frumos:
C'un ac dacă le-oiu prinde, pică
Sint sigur, toate, moarte jos.*

*În noi, e versul cel frumos
Iar versul care-l scriu, de-l scuturi,
E prafu-acei ce'n zbor fricos
Ni-l lasă 'n mină, roiul de fluturi.*

TIB. CONSTANTINESCU.

¹ Între hirtiiile lui s'a găsit corespondența lui Șerban Cantacuzino cu principele Ardealului Mihail Apaffy, — azi pierdută.